

Иван Вазов
Кога отплува...

Кога отплува, аз я не изпратих.
Кога корабът скри се в бледний кръгозор,
аз дойдох на брега и дълго, дълго
изглеждах морския простор.

Талазите насам търчаха пенни
и с рев разбиваха ми се отпреж,
но нищо не разбрах за нея в техний
безсмислен и сърдит гърмеж.

И пак дигнах очи и шушнях тъжно:
„Прости! Прости!“ – вторачен в тайний кръгозор,
но нито в безконечното пространство
не улови смутений взор!

И дълго време на брега стоях йош
и взирах се напред с измокрено лице,
като че чаках някой да ми върне
назад полвината сърце.

Одеса, 1888

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Преслав Марков

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8495>]